

ASOCIACE
ČESKÝCH FILMOVÝCH KLUBŮ
UVÁDÍ SNÍMEK CATE SHORTLANDOVÉ

LORE

V KINECH OD 11. 4. 2013

KDYŽ ŽIJETE VE LŽI, JAK POZNÁTE PRAVDU?

Jaro roku 1945 – německý odpor se hroutí. Spojenecké síly se valí přes mateřskou zemi pěti dětí, které se vydávají na cestu, jež zpochybní jakoukoli naši představu o tom, co je rodina, láska a přátelství.

TECHNICKÉ ÚDAJE A PROGRAMOVÁNÍ

Lore / Německo, Austrálie 2012 / 108 minut

REŽIE

Cate Shortlandová

SCÉNÁŘ

Cate Shortlandová,
Robin Mukherjee

PŘEDLOHA

Rachel Seiffertová
(„Temný pokoj“)

PRODUKCE

Karsten Stöter, Liz
Wattsová, Paul Welsh,
Benny Drechsel

KAMERA

Adam Arkapaw

STŘIH

Veronika Jenetová

HUDBA

Max Richter

VÝROBA

Mathias Krämer

HRAJÍ

Saskia Rosendahlová
(Lore), Kai Malina (Tho-
mas), Nele Trebsová
(Liesel), Ursina Lardiová
(matka), Hans-Jochen
Wagner (otec), Mika
Seidel (Jurgen), André
Frid (Gunther), Eva-Maria
Hagenová (babička)

OCENĚNÍ

Cena diváků na MFF
v Locarnu 2012

MONOPOL

od 11. 4. 2013
do 10. 4. 2021

ŽÁNŘ

drama

KOPIE

DCP, 35mm, DVD

DOP. PŘÍSTUPNOST

od 12 let

FORMÁT

1,85:1

VERZE

německy s anglickými
titulky

TITULKY

české

PROPAGACE

plakáty A1, fotosky A4,
pohlednice, PR články
k filmu

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

AČFK

Respekt, Metropolis,
Rádio 1, Topzine.cz

PROGRAMOVÁNÍ

David Huspenina
david.huspenina@acfk.cz
+420 724 339 341

DALŠÍ INFORMACE

www.acfk.cz/lore.htm

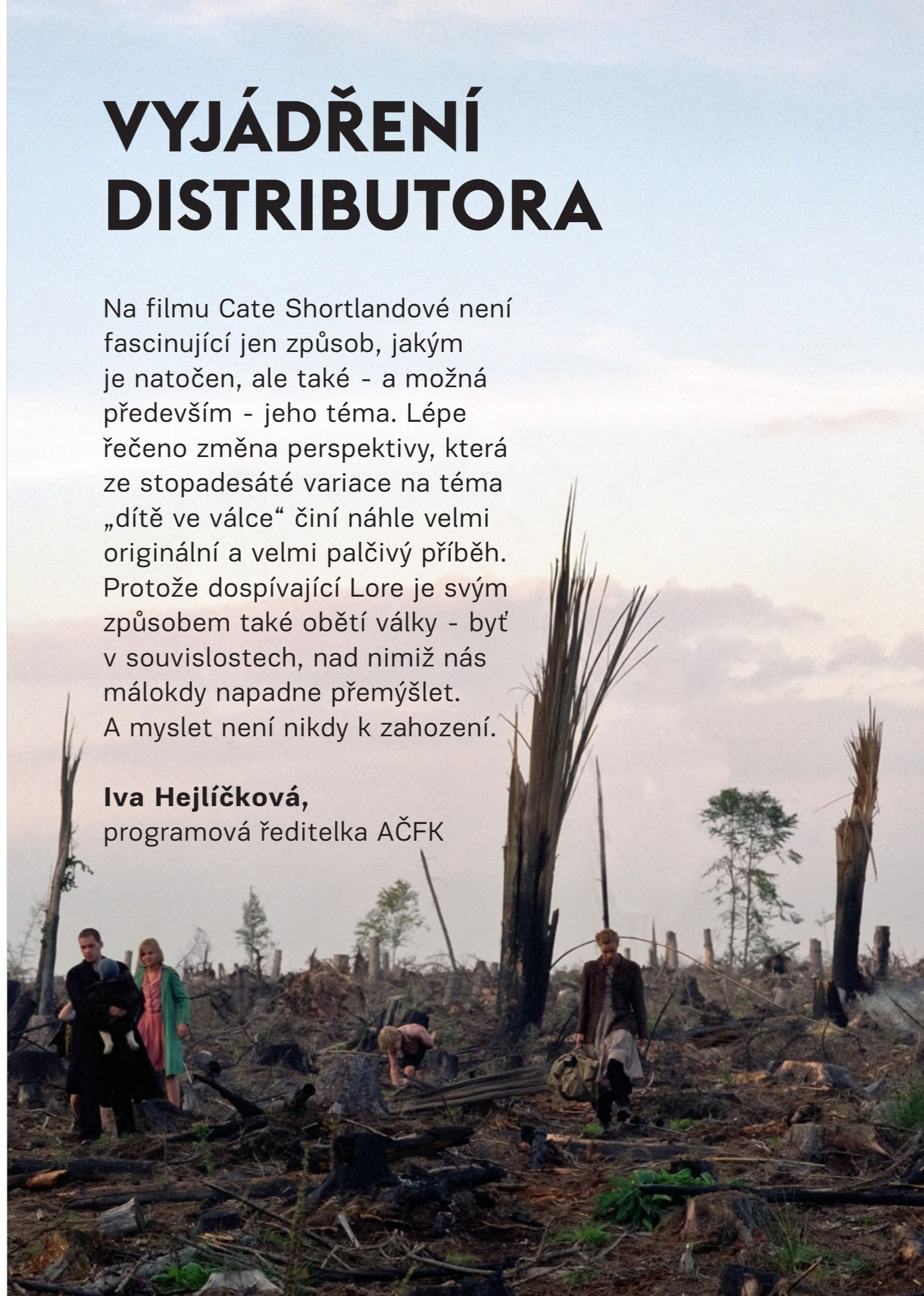
MATERIÁLY KE STAŽENÍ

www.acfk.capsa.cz
(jméno a heslo: guest)

VYJÁDŘENÍ DISTRIBUTORA

Na filmu Cate Shortlandové není fascinující jen způsob, jakým je natočen, ale také - a možná především - jeho téma. Lépe řečeno změna perspektivy, která ze stopadesáté variace na téma „dítě ve válce“ činí náhle velmi originální a velmi palčivý příběh. Protože dospívající Lore je svým způsobem také obětí války - byť v souvislostech, nad nimiž nás málokdy napadne přemýšlet. A myslet není nikdy k zahazení.

Iva Hejlíčková,
programová ředitelka AČFK

SYNOPSIS

Poté, co byli Lořini (Saskia Rosendhalová) nacističtí rodiče (Hans-Jochen Wagner a Ursina Lardiová) uvězněni americkými a sovětskými vojsky a ona byla ponechána svému osudu, přebírá dívka zodpovědnost za své čtyři mladší sourozence a vede je z Bavorska přes zničenou zemi na sever do bezpečí babiččina domu vzdáleného asi 900 km.

Na své pouti děti musejí překonávat mnohé těžkosti, které s sebou přinášejí nelehké poválečné podmínky. Lore začíná chápat realitu – hrůzu Hitlerovy války i důsledky jednání svých nacistických rodičů, kteří znali a schvalovali zvěrstva holocaustu.

Jak se ze dnů stávají týdny, potkají sourozenci záhadného a fascinujícího Thomase (Kai Malina), vyčerpaného židovského uprchlíka, o jehož minulosti nikdo nic neví. Thomas se skupinkou putuje přes lesy a pole a postupně si díky vytrvalé houževnatosti a znepokojující dobrotivosti přece jen získá jejich důvěru.

Má však Lore Thomasovi důvěřovat? A pokud nebude, co se stane s jejími sourozenci? Přežijí? Lore nás žádá, abychom znovu zauvažovali nad podstatou lásky, viny a odpuštění ve válkami zjizveném světě.

O FILMU

Cesta napříč svědomím

Jaro 1945. Porážka Německa už je neodvratná. Ještě nedávno tak hrdým – a agresivním – územím se prohánějí spojenecká vojska a mezi těmi, kteří byli Američany a Sověty zajati, jsou i rodiče mladé Lore a jejích čtyř sourozenců. Coby synové a dcery privilegovaného člena SS měly děti báječný život... který se právě změnil v noční můru. Pod vedením Lore se teď vydávají na stovky kilometrů dlouhou pouť ke své babičce. Cesta napříč zdevastovanou zemí je vystaví realitě, kterou si dosud neuvědomovaly, a přiměje především onu dospívající dívku, aby si uvědomila, čeho vlastně byla prostřednictvím svých rodičů součástí...

Když australská režisérka Cate Shortlandová kolem roku 2004 objížděla festivalový svět se svým celovečerním debutem *Salto do života (Somersault)*, ve Skotsku jí producent Paul Welsh vtiskl do rukou knihu Rachel Seiffertové *The Dark Room*. Nedlouho poté zjistila, že o pár měsíců dříve její manžel dostal tutéž knížku k narozeninám (od Liz Wattsové, která je také producentkou – a stejně jako Welsh je podepsána i pod výsledným filmem). Na cestu vstříc její adaptaci ji ale samozřejmě nepostrčila jen sympatická shoda náhod, ale kniha samotná. Příběh potomků lidí, kteří se dopouštěli nelidských zločinů, ji totiž oslovil coby občanku země, jejíž koloniální minulost hyzdí nejedna

ošklivá kaňka. A navíc prožila nemalý čas v Jižní Africe, takže pokládání otázek typu „*jak bych se chovala uprostřed útlaku a genocidy?*“ jí vůbec nebylo cizí.

Film, který se jí o osm let (vyplněných především televizní prací) později podařilo vytvořit, je skutečně mezinárodním počinem. Navzdory jazykové bariéře jej režisérka v zájmu autenticity natočila v němčině a za produkční i tvůrčí spolupráce umělců z řady zemí v čele s Austrálií, Velkou Británií a Německem (za všechny zmiňme třeba střihačku Veroniku Jenetovou, která má na poličce Oscara za slavné *Piano*, či hudebního skladatele Maxe Richtera, jenž se může díky *Valčíku s Bašírem* pyšnit Evropskou filmovou cenou). Výsledek už několik měsíců sklízí ovace v kinech po celém světě, k nimž se od jedenáctého dubna přidají i ta česká.

Slova režisérky Cate Shortlandové

Když jsem poprvé četla román „*Temný pokoj*“ od Rachel Seiffertové, rezonoval ve mně v mnoha směrech. Tři výrazné příběhy románu ukazují historii jako otázku zkušeností a soukromí, každý je vyprávěním mladého člověka, snažícího se najít smysl nacistického Německa. Snahy těchto postav zneklidňují, ale také velice dojmají. Byla jsem fascinována

jejím vnitřním životem; děsivou krajinou vyplněnou podivnou kombinací jistoty a dvojznačnosti. Knihu mi věnoval skotský producent Paul Welsh po zhlédnutí mého prvního filmu *Salto* v Edinburghu. Liz Wattsová, moje australská producentka, ji dala už o několik měsíců dříve k narozeninám mému manželovi. Zafungovala šťastná náhoda.

Rachel píše útržkovitě, je věčná pozorovatelka, ale nekommentuje. Děsila mě představa, že bych měla její román zfilmovat, protože ona nevyvozuje žádné závěry. Příběh mně byl velice blízký, neboť se zabýval tím, co znamená být dítětem pachatelů. Austrálie už svou koloniální historii moc neprožívá, a protože jsem strávila hodně času v post-apartheidové Jihoafrické republice a v Německu, často se těmito otázkami zabývám. Co bych já bývala udělala v prostředí genocidy a hrůzy? Zastala bych se slabých a pronásledovaných, nebo bych jako většina jen tiše přihlížela a v horším případě kolaborovala?

Ten příběh je mi blízký také proto, že německá židovská rodina mého manžela odešla z Berlína v roce 1936. To jsou oni, ti lidé na fotkách v Thomasově peněženke. A jsou to příběhy jeho babičky, které mě poutají k Lore, ke snaze pochopit tuto temnou a bolestivou dobu. Přestože německy nemluvím, věděla jsem, že ten film musí být v němčině, aby měl nějakou pravdivost. Spolupracovala jsem s německým

scenáristou Franzem Rodenkirchenem a dělala rozhovory se staršími německými občany, kteří byli členy Hitlerjugend a Bund Deutscher Mädel. Jejich příběhy a postoje a někdy dokonce těžko vysvětlitelná nostalgie mně pomohly postavu Lore pochopit.

Můj průzkum, týkající se hlavně posádek Einsatzgruppen v Bělorusku, přinášel místy zdrcující odhalení. Příběhy jejich obětí byly naprosto mimo moje chápání. Jinak ten film však nešel udělat. Tak tomu bylo i při filmování: některé krásné domy, které jsme využívali při natáčení na několika místech v bývalé NDR, postavili židovští obchodníci před válkou. Nyní jsou opuštěné a zchátralé. Mnohá z těch míst, jako třeba zbrojovka, zaměstnávala otroky, a nyní jsou tato místa pustá a zarostlá vegetací.

Lore a její sourozenci jsou privilegované děti vysoce postaveného důstojníka SS, který je zapojen do masového vyvražďování v Bělorusku. Zatímco ony hrají dětské hry, děti po celé Evropě jsou systematicky vražděny. Jejich rodina žije v klidu až do roku 1945, kdy se otec vrátí z Východu. V roce 1939 byl válečný hrdina, v roce 1945, kdy filmový děj začíná, je zločinec. Chtěla jsem pochopit, co se v takové chvíli děje v duši dítěte. Jak vyrůstá člověk, když ví, že jeho nejbližší spáchali nepředstavitelné zločiny a ta genocida se odehrávala paralelně s jejich všedním životem.

Co mě k Lore přitahovalo a taky od ní někdy i odpuzovalo a rozčilovalo, byla možnost ponořit se do této nejasné oblasti jejího života. Lore věří jedné z nejohavnějších a nejdestruktivnějších politických ideologií naší doby. Chtěla jsem pochopit její nedostatek empatie, její romantické odhodlání věřit nadále, i když je Německo na prahu porážky. Hitlera nevnímá jen jako Vůdce, ale miluje ho jako otcovskou postavu. Jak říkával: „*Slabí musí být odstraněni. Chci mladé muže a ženy, kteří snesou bolest.*“ Lore cítí, že musí tuto bolest snášet bez reptání, že je to její povinnost.

Snažila jsem se pochopit její boj s vlastní lidskostí a pocitem, že někam patří. Vnější svět je vůči neutěšené situaci Lore a jejích sourozenců netečný a Lore se čím dál víc od společnosti odtahuje. Ale v tom jejím odstupu existuje jedna rostoucí jistota – je sice ztracená a osamělá, ale něco o té strašné pravdě ví. Naučili ji nezpochybňovat a uposlechnout. Ke konci příběhu má hlavu plnou otázek, o nichž ví, že nebudou nikdy zodpovězeny.

Děti Alberta Speera uvedly, že se nikdy nesměly zeptat tatínka na holocaust a jeho úlohu v programu práce otroků v Německu. Albert Speer ml. nedávno řekl: „*Pravda je, že když se vrátil domů, mohl jsem se ho na to všechno zeptat. Přemýšlel jsem o tom a neudělal jsem to.*“ Jeho dcera Hilde

řekla: „*Já jsem mu to usnadnila, protože jsem se jej zeptala jenom na něco a s tím, co mi odpověděl, jsem se spokojila.*“ Jeho třetí syn Arnold řekl jednoduše: „*Já jsem se jej na nic, co se týkalo Třetí říše, neptal.*“ Neptali se, protože by neunesli odpovědi. Ani lživé, ani pravdivé.

Cate Shortlandová

Sydney, duben 2012

O REŽISÉRCE

Cate Shortlandová studovala na Sydney University a absolvovala s titulem bakalář výtvarných umění v roce 1991. V roce 2000 ukončila studium na Australian Film Television and Radio School s diplomem absolventa režie. Cate napsala a režírovala čtyři krátké filmy, jimž se dostalo mnohonásobného ocenění – *Strap on Olympia* (Zlatá plaketa, Mezinárodní filmový festival v Chicagu 1995), *Pentuphouse* (Dendy Award na Filmovém festivalu v Sydney 1999), *Flowergirl* (Dendy Award na Filmovém festivalu v Sydney 2000, nejlepší film festivalu 16mm filmů v Oberhausenu) a *Joy* (nejlepší film na Mezinárodním filmovém festivalu v Melbourne 2000).

První celovečerní film *Salto do života*, který Cate napsala a režírovala, měl premiéru na festivalu v Cannes v roce 2004 v kategorii Jiný pohled. Cate získala cenu Australského filmového institutu za nejlepší režii a scénář a film *Salto do života* (*Somersault*) byl distribuován do více než 15 zemí. Cate sestavila a režírovala řadu epizod seriálu *Náš tajný život* (*The Secret Life Of Us*) pro Network 10/Channel 4 UK. Režírovala také dvoudílný miniseriál *Ticho* (*The Silence*) pro ABC TV v produkci Jan Chapmanové a nejnověji adaptovala jeden z příběhů románu Christose Tsiolkase *The Slap* pro producenty Tonyho Ayerse a Helen Bowdenovou, *Matchbox Pictures* pro ABC TV, který potom vyhrál řadu cen ACCTA včetně ceny za nejlepší dramatický seriál.

WWW.ACFK.CZ/LORE.HTM